

(המשך מעמוד 37)
 דו"ח הנוער. מרכזי ההסכלה האינטליגנציה הם מעוז התנגדות לכיבוש, וכל זמן שימשיכו להתקיים, לא יצליחו האגודות הכפריות במלאכתן.
 פראח מסור, שומר האוניברסיטה. היה האיש הראשון שנפל לידי הפורעים. „ביקשתי מהם לא להכנס לאוניברסיטה“, סיפר מסור (44). אב שלושה ילדים, המתגורר בבית ג'אללה, „ניסיתי להסביר להם שיש לי הוראות לא להכניס אף זר לשטח האוניברסיטה, ללא קבלת אישור לכך. אבל הם לא רצו לשמוע. הם תיכף התחילו להרביץ בקתות הרובים ובמקלות. אני מרגיש רע. כל הגוף כואב לי.“
 „כשראיתי מה הם עושים למסור, רציתי לעזור לו“, סיפר הדיקן, אלברט אלונגו, „ניגשתי אליהם וביקשתי שיפסיקו. הם אמילו לא ענו לי. פשוט התחילו להכות גם אותי. אני לא יודע למה הם עשו את זה. אין לי הסבר לכך.“
 בעת ההקפה על המועדון בבית-סחור היה מנהליה המועדון, איברהים חוואדג', ב-

הפלסטיני פורצת מכל שורה בדיווחיהם. במחיצתם הרגיש עצמו בטוח מפני שא לות, העשויות לחשוף את פרצופו ה אמיתי.
 „אני מגנה פעולה זו“, הכריז קומצ'ייה, באוזני הכתבים שהזמין לביתו. „פעולה כזאת לא יכולה להיות של האגודות הכפריות. אני לא מרשה לאנשי להתנהג כך. עשו זאת מסיתים. הוציאו לעורר פרוכוקציות. זאת אינה פעולה של ה אגודות.“
 קומצ'ייה לא הסביר מניין השיגו או תם מסיתים אלמונים תת-מיקלעים מסוג עוזי. איש גם לא טרח לשאול את מני הגי האגודות כיצד יתכן שבנו, סמר, שזוהה בוודאות, מגנה עם מחוללי הפור בוקציות נגדו. מדוע אין הצבא, שעומו יש לקומצ'ייה יחסים כה הדוקים, פועל נגד המסיתים? מהו ההסבר לכך שלא הטל מיד עוצר ולא נעצרו המוני חשו דים, כפי שמקובל במקרים אחרים? רק אחרי שהושמעו מחאות, החליט ה מימשל לערוך מיסדר-זיהוי לחשודים.

ראה הוזהרת!
 החלטה זו התקבלה פה-אחד באסיפה של מועצת האגודות הכפריות ב-13 בי מארס 1982.
עד כאן נוסח המיכתב.
 במיכתב בולט ביותר הניסוח „הרשו יות האורחיות והצבאיות של מדינת-יש ראל“.
 אף ערבי — גם אם הוא משתף-פעולה ל כל היותו יאמר „השילטונות הישרא ליים“, מרבית תושבי הגדה המתנגדים בכל מעודם לכיבוש, מכנים את השיל טון שנכפה עליהם כ„שילטונות הדיכוי והכיבוש“, „הצבא הישראלי“ ובכינויים דומים אחרים.
 השימוש במינוח הממלכתי מעורר חש דות כי ידיים ישראליות היו מעורבות בגיסוס המיכתב.

טירור או איבוד פרנסה

ה עיתוי לפוגרום לא היה מיקרי. לקראת חג הפסחא הוצפה עיר ליי דתו של ישוע בהמוני נוצרים. עשרות אוטובוסים גדושי תיירים מגיעים בכל יום למקום. ביריוני הכפרים ואנשיהמימי של ידעו כי הסטודנטים והתלמידים לא יעזו להגיב בחריפות על הפגיעה בגופם וברכושם. אילו עשו זאת היו נתונים בידי המישל עילה להשבת את ענף התיירות, שעליו מבוססת עיקר פרנסתם של בני העיר.

ואכן, הסטודנטים בחרו להגיב בהת אפקות מרבית. בבוקר היום החמישי הם אירגנו תהלוכה שקטה, שבה השתתפו כמה מאות סטודנטים ובראשם סגל האר ניברסיטה. הם צעדו מהאוניברסיטה לעבר בניין העירייה, שם נכונה להם פגישה עם ראשהעירייה, אליאס פרג', וחברי מועצתהעיר.

מייד אחרי שנכנסו הסטודנטים לעירייה, הטיל הצבא מצור על הבניין. ברחבה שלפני העירייה נאסר לצלם, על פי צו המושל הצבאי של בית-לחם, אנשי מישמרהגבול הוציאו פילם ממצל מתיהם של צלמי-עיתונות, שהגיעו ל מקום ולא ידעו על קיומו של הצו. לתיי רים הרבים שמילאו את הרחבה ואת סבי בותיה נכונה דוגמה מאלפת על הנעשה בשטחים, שבדרך-כלל הם רואים את ה מתרחש על מירקע הטלוויזיה.

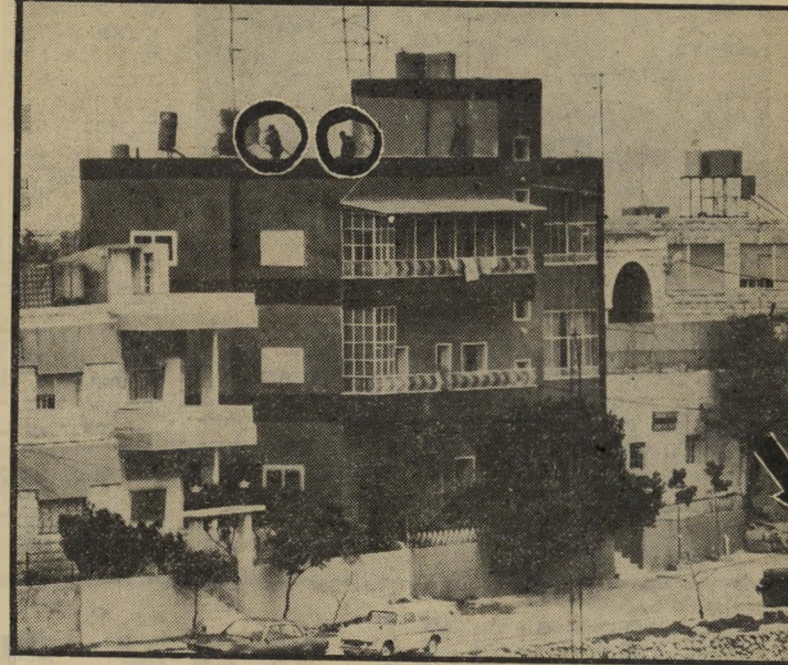
„המושל הצבאי התקשר אלינו לעיריה ואיים שאם תוך עשר דקות לא נצא כולנו החוצה, הצבא יתקוף“, סיפר פאו דמירי, יושב-ראש מועצת הסטודנטים ב אוניברסיטת בית-לחם. „השבנו לו שוהוי זכותנו הדמוקרטית למחות בצורה שק טה, ואם הם יתקפו יהיה הדבר על אר ריותם. הודענו שנשאר בבניין עד השעה 12.30, כפי שתיכננו מראש.“

„אחר-כך בא המושל לעיריה ודרש מאי תנו להציג את תעודות-הזהות שלנו ב יציאה מהעירייה, כדי שהחיילים יוכלו לרשום את הפרטים. לא הסכמנו לכך בשום אופן, ודרשנו שהוא ירחיק את הצבא. התפתח משאומתן, שנמשך עד השעה שתיים. רק אז נתנו לנו לצאת.“

למחרת היום הושלך בקבוקי-תבערה לרחוב המוביל לרחבת העירייה. התיירים הסתלקו, החנויות נסגרו ובמקום הוטל עוצר. חמי שה נערים נעצרו על שהשיעו סיסמות נגד האגודות הכפריות. נראה שהמימשל עשה הכל כדי להביא להסלמה במצב. גם על הפגנה שקטה לא היה המימשל מוכן לעבור בשתיקה — מכיוון שהיתה מופנית נגד בני-ספוחי, אנשי האגודות. כאשר מיהו ביצע סוף-סוף מעשה גר עז יותר, ניתנה בידי הצבא העילה לפ גוע בכלכלת העיר.

זהו מדיניות ברורה: לאנשי האגודות ניתנת יד חופשית להתפרע, ואילו לתו שבים ניתן להבין כי כל תגובה מצידם תעמיד בסכנה את פרנסתם. שלא כערים אחרות בגדה, אין לבית-לחם מקורות הכנסה מלבד התיירות. משום-כך נתונים האזרחים שם בדלימה קשה: השלמה עם הטיור של האגודות או השבתת מקו רות-פרנסתם.

אם לא יושם קץ להשתוללות הבריירי גים, ונשקם לא יפורק, עלולה העיר ה י שקטה להפוך לחבית חומר-נפץ. אזרחים שלווים יאלצו לקחת את החוק לידיהם, כדי להגן על עצמם ועל רכושם מפני האגודות הכפריות. לעימות מסוכן זה ב י דיוק מייחל זה מכבר מנחם מילטון (ראה עמודים 34-35). **יוסי הימן**

הגנה צמודה
 יש לראש האגודות הכפריות בבית-לחם, בישראל קומצ'ייה על גג ביתו בבית-סחור ניצבים שני אנשי מישמרהגבול (מסומנים בעגולים). מתחת לבית, משמאל, מסובך בחץ גיפ, מאוייש בשני שוטרים נוספים.

מישרדו. לפתע שמעתי רעש גדול בחדר הכניסה“ סיפר, „השבתי שמשוה נפל. ואו התפרצו למישרדי שלושה אנשים. שניים מהם החזיקו רובים ישראליים. ל שלישי היה משקל גדול. הם צעקו וציוו עלי לעזוב את המישרד. קמתי ממקומי ושאלתי מה קורה. תחת תשובה הם הרימו את שולחן הקפה וורקו אותו על ראשי. בכל זאת התעקשתי לדעת מה קורה. אבל הם רק דפקו עם הרובים על שולחני וצעקו: צא, החוצה! צא החוצה! בלי-חבריה יצאתי.“

„צפויה לך סכנה גדולה!“

ח לך ניכר מפעולותיהם מכוונים ה ביריונים נגד המנהיגות הנבחרת של הפלסטינים בגדה. נשלחים אליהם מיכ תביראים מזרי-אמה, המקבלים משמעות מאיימת עוד יותר, לנוכח הנשק שבידי שולחיהם.

הדגן תרגום מערבית של מיכ-תביראים שנשנה לפני חודש ל ראש-עיריית בית-סחור, חנה אר-עמרש:

אל ראש-עיריית בית-סחור. מיכתב זה בא להזהירך מפני תוצאות ההתקפות וההתגרויות שהינן מכוון נגדנו, ומפני הסמכויות שבידינו. שניגנו לנו על-ידי הרשויות האורחיות והצבאיות של מדינת-ישראל.
 לכן עליך להישמע לנו ולמלא אחר כל הפקודות הבאות:
 ● לא להחרים את האגודות הכפריות.
 ● לא להסית ולא לעודד הפגנות נגד ישראל.
 ● לא להמשיך את חברותך בוועדה להכוונה לאומית הטורקיסטית.
 אם לא תעשה כן, צפויה לך סכנה גדולה ביותר. הימנע ממנה.

(המשך מעמוד 57)
 יפהפיות רבות שאותן פגש בנתניה. הוא קשר איתן קשרים הדוקים, התכתב איתן ואף ביקר אצל חלק מהן בחו"ל. טענת ההגנה של הנאשם הוצגה לפני בית-המישפט באופן פלאסטי מאוד. התמונות הראו כי הגבר יפה-התואר, וזכה להצלחה רבה אצל נשים ואינו זקוק לאונס. אם טענה הבחורה שהיה אונס, הרי שבדתה זאת מליכה, בגלל תסביכים נפשיים, כך טען הסניגור.
 בתמונות נראו תיירות בלונדיות ושחר חרות, רוות ומלאות, נמוכות וגבוהות, וכולן גילו את חיבתן למוחמד בחיבוקים ובנשיקות. היתה שם מלכת-החן של הולנד ויפהפיות נוספות מדנמרק, שוודיה וגר-מניה, כולן בילו בחברתו של מוחמד בישר ראל ואף אחת מהן לא התלוננה. עברו של מוחמד נקי.

כבוד לאב ולמסורת

נ פשו החצויה של הצעיר התגלתה ב-עדותו במישטה, לשוטרת שחקרה אותו לא סיפר כי בא במגע מיני עם בריגיטה. הוא הכחיש מכל וכל את האונס. הוא סיפר כי שכב לילה במיטה בהסכמתה, כאשר שניהם לבושים בתחתונים בלבד, ולא קיים איתה מגע מיני. המישטה השיגה ראיות אובייקטיביות בבדיקת זרע שנמצא על הסדין במיטתו, ועל תחתוניה של בריגיטה, ואו הודה מוחמד כי אומנם קיים מגע מיני מלא עם התיירת. „אצלנו, אצל הערבים, לא מקובל לקיים יחסי-ימין עם בחורה. יש לנו שלוש עבירות הכי גדולות שאתה יכול להיכנס לגיהנום בגללן — קיום יחסי-ימין בלי נישואין, שתיית אלכוהול ויצא בראדם“, הסביר מוחמד לבית-המישפט. „בבית-המישפט ה שלום, בעת המעצר, היתה כל המישפה שלי. חצי מהאולם היה מלא באנשים מה כפר. לא יכולתי לספר שום דבר. אמרתי:

השוד אבו-אצבע בפעודה
 חיים כפולים

אני אכנס לעשר שנים לבית-סוהר, ולא אספר שקיימתי יחסים עם בחורה.“
 השופטת, חנה אבנור, שאלה את הנאשם אם הוא דתי. „אני לא דתי, אבל אבא שלי דתי מאוד. הוא תרם מיסגד לכפר... מה שאני עושה אני לא הולך ומספר לאבא שלי... סידרתי שהיום לא יבוא בני מישר פחתי לבית-המישפט, רק גיטי, שהוא בחור צעיר והוא יוכל להבין הכל.“

„אבא שלי שלח אותי ללמוד בבית-ספר עברי, כי הוא רוצה שאנחנו ניפגש עם הציויליזציה, אבל בצורה שתהיה מקובלת על הדת“, סיפר מוחמד לבית-המישפט. בשלב זה נראה כי הציויליזציה ניצחה. ורק בית-המישפט יכריע אם הרחיק מוחמד עד כדי אונס או נפל קורבן לנערה בלתי מאוונת. **אילנה אלון**